

skab til dem, men Dværgene var saa sky, at de strax forsvandt i Urskoven, naar de fremmede viste sig. Forfatteren, hvis Expedition varede fra Januar 1924 til September 1925 og var finansieret af Paven, greb Sagen an paa en anden Maade; han kom ikke med en stor Karavane, men kun ledsaget af 1 Malaj, og det lykkedes ham efter mange Anstrengelser at faa Lov til at slutte sig til Dværgene, leve med dem i 11 Maaneder ganske som en af deres egne, til hvem de efterhaanden fik megen Tillid.

Paa denne Maade lykkedes det Forfatteren at faa fuldstændigt Kendskab til disse Semang'er; han kalder dem iøvrigt oftest Orang-Utan'er σ : Skovmennesker, eller Negrito, σ : smaa Negre. De fører et nomadiserende Liv i Urskoven og holder sig fjernt fra andre Mennesker. De bor i det indre af Malakka-Halvøen, Hovedgruppen Ø. for Penang, Resten spredt.

Forfatteren tegner et sympatisk Billede af disse Dværge og deres Liv i Urskoven og viser, hvorledes denne har paavirket sine Beboere; han giver en Mængde gode Oplysninger om Sæder og Skikke, Religion, Levemaade o. s. v. Deres Hovedvaaben er det indtil $2\frac{1}{2}$ Meter lange Pusterør, hvortil de anvender forgiftede Pile; de tatoverer sig ikke og anvender sjældent Bemaling. Mændene gifter sig gerne i Alderen 18—20 Aar, Kvinderne 13—15 Aar.

Bogens Oplysninger suppleres af de udmærkede Fotografier, af hvilke Forfatteren har ialt 500, ligesom det lykkedes ham at faa en Del fonografiske Plader af Dværgenes Sange og Musik.

Alt i alt en Bog, der vil være til uvurderlig Nytte for dem, der vil studere Semang'erne.

E. C.

G. Lindblom: Afrika. Del I. Från äldsta tider till Vasco da Gama. (8°, 206 Sider. 89 Afbildninger). I. A. Lindblads Förlag. Uppsala 1924.

Denne Bog kommer som tredje Del af en Serie: De geografiske Upptäckternas Historie. Den skildrer i populær, underholdende og let læselig Form, hvorledes Europæernes Kendskab til Afrika er skredet frem fra Oldtiden til ind i Renæssancetiden, hvor endelig Portugisernes Opdagelsesrejser langs Afrikas Kyst resulterede i Opdagelsen af Søvejen til Indien. Først omtales de gamle Ægypteres Kendskab til det øvrige Afrika, deres Forbindelser med Lande ved Afrikas Østkyst og den første Omsejling af Afrika, som Faraos Neho 6 Aarhundreder før Chr. lod foretage. Senere beskrives Karthageren Hannos Rejse langs Afrikas Vestkyst, indtil han grebet af Rædsel over at se Vulkaner i Udbrud vendte om. I den senere Oldtid steg Kendskabet til Afrikas Indre. Ved Oldtidens Slutning kendte man de store Nilsøer, og

flere Ekspeditioner havde krydset Sahara og trængt ned til Sudan. I Middelalderen ser vi Modsætningen mellem Europas Uvidenhed om Afrika og Arabernes Fremtrængen i Sudan. Medens man i Europas middelalderlige Litteratur møder Beretninger om Mennesker med Svinehoveder og lignende Fabler, foretog Araberne Rejser i Sudan og langs Østafrikas Kyst for at udbrede deres Religion, drive Handel og skaffe sig Viden om disse Lande. Først i det sekstende Aarhundrede begynder Portugiserne deres maalbevidste Opdagelsesrejser langs Afrikas Vestkyst, som skulde føre til Opdagelsen af Søvejen til Indien. Skildringen ledsages af en Mængde udmærkede og oplysende Billeder, deriblandt Reproduktioner af de gamle Rejseberetningers Illustrationer, og man gøres opmærksom paa, hvor fantastiske og upaalidelige disse Billeder ofte er. Endelig ledsages Bogen af en Litteraturfortegnelse. Forfatteren gør i Forordet opmærksom paa, at hans Arbejde kun maa betragtes som en populær Fremstilling paa Basis af gode udenlandske Kilder, efter Litteraturfortegnelsen at dømme Andenhaandskilder og Oversættelser af en Del Førstehaandskilder. Overalt at benytte de originale Kildeskrifter vilde fordrer Kendskab til Græsk, Arabisk, Portugisisk og en Del andre Sprog og saaledes være uoverkommeligt, men det vilde dog have været en Fordel, om Forfatteren havde kendt noget til Portugisisk. Man vilde i saa Tilfælde ikke have set Madeira oversat ved Skov, Ordet betyder nemlig Tømmer, og man vilde vel heller ikke have set den først i det 16de Aarhundrede opdukkende Roman om Machins Ophold paa Madeira angivet som paa-lidelig Historie. Heller ikke var Porto Santo ved Opdagelsen beboet. Trods saadanne smaa Unøjagtigheder kan Bogen anbefales enhver, som søger Oplysninger om Afrikas Opdagelseshistorie.

M. Vahl.

F. A. Brockhaus. Leipzig, har 1926 udgivet et nyt Bind. Nr. 17, af Serien „Alte Reisen und Abenteuer“. Denne Gang er det Herodot: Reisen und Forschungen in Afrika. Bearbejdet von Dr. H. Treidler.

der overgives til Læserne.

Herodot fødtes ca. 480 Aar f. K. i Lilleasien, han foretog store Rejser og har været i Ægypten, Babylonien, Syd-Rusland, Fønicien og Italien, vel omtrent den Del af Verden, der var kendt dengang. Han giver en stor Mængde interessante Oplysninger fra Afrika, navnlig fra Ægypten.

Bogen giver dernæst Oplysning om en Del Opdagelsesrejser, der blev foretagne i Afrika som en Slags Fortsættelse af Herodots Rejser.